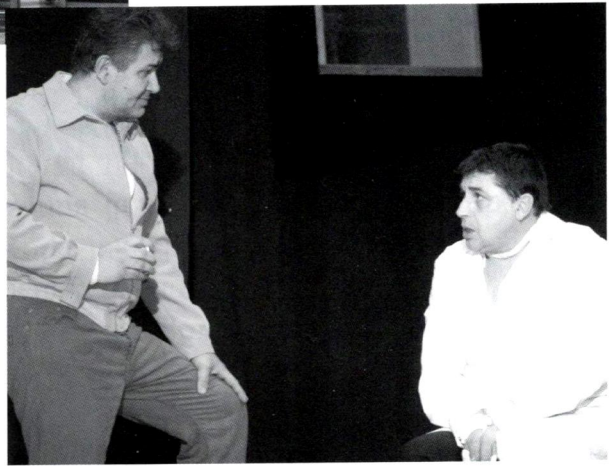

La estanquera de Vallecas

Assumpció Vila

Rosa Marcos, caracteritzada d'àvia es prepara per repartir les cartes.
En un racó, Santi Palomares lligat i emmordassat

Joan Vilella i Santi Palomares
Fotos: Quim Llunell

Madrid, per a molts turistes, s'estén de la Cibeles al Palau d'Orient, passant per la Plaça Real i, en alguns casos, s'allarga amb una visita als Museus del Prado i el Reina Sofia. Per a d'altres viatgers esportistes, Madrid és la Castellana i els voltants del Bernabeu, o l'estadi del Calderón, a tocar del riu Manzanares i la M-30. I, per als habituals del pont aeri, és la zona dels Nuevos Ministerios, el barri financer d'Azca i Ifema, el recinte firal connectat amb Barajas per un modern metro.

L'atemptat de l'11-M a l'estació d'Atocha va descobrir un altre Madrid, el de la gent treballadora que viu als afores, a les poblacions dormitori. Atocha sempre havia estat el límit sud de la ciutat on, més enllà del parc d'Entrevias, creixen els barris populars, Vallecas, Carabanchel i Villaverde.

Als anys 80, quan José Luis Alfonso de Santos va escriure la tragicomèdia *La estanquera de Vallecas*, aquest barri era sinònim de delinqüència, drogues i mal viure. L'alcalde d'aleshores, l'enyorat Enrique Tierno Galvan, convidava a la convivència en uns bellíssims bans, però l'atur i la crisi econòmica tiraven tot l'esforç pel pedregar.

El grup de teatre sarriàenc "A les fosques" va representar aquesta obra de lladres i policies en el teatre de Sarrià de Dalt, el diumenge 12 de desembre, com a cloenda de la Mostra de Teatre que organitza el Centre Cultural Parroquial. L'escena té lloc en un estanc regentat per una àvia, la Justa, (interpretada per Rosa Marcos), vídua de guàrdia civil que conviu amb la seva neta, la jove Àngels (i novella Sílvia Rodríguez). Els dos aprenents de lladres, en Leandre, un paleta sense feina caracteritzat per en Joan Vilella, i el nerviós Totxo (el també jove i novell Quim Puig) entren a la botiga amb la intenció de robar, però la mestressa, tossuda, avorta l'atracament i de seguida els lladres es veuen envoltats pels veïns i la policia. Dins l'estanc, se succeeixen moments de tensió, amb l'amenaça de les pistoles; de placidesa, quan els lladres i les hostatges juguen

al tute, i de comicitat, amb l'entrada del policia, en Santi Palomeras, disfressat de metge. El lladre jove s'enamora de la noia i en Leandre i l'àvia ballen un pasodoble. Mentrestant, el policia dorm, estomacat a cops d'escombra per la Justa, tot i que involuntàriament.

La Justa canta una copla, amb les espatlles cobertes per una *mañanita*. ¿Vostè és andalusa?- li diu en Leandre- Sí, andalusa de Segovia, li contesta sorneguera. En Totxo li pregunta per un pla, i en Leandre, somicant, sentència: "Tornar a la bastida quan pugui. Això no és vida". Lladres a la força, acabaran a Carabanchel. La comèdia s'ha acabat i comença la tragèdia.

Si teniu ocasió d'anar a Madrid, deixeu el centre imperial i arribeu-vos a Vallecas. No veureu un barri marginal, sinó un barri popular, de gent que treballa i somnia, que passeja o va al mercat, que té un canari a la finestra i que es troba amb els amics al bar de la cantonada. És un barri senzill, gens diferent de qualsevol de Santa Coloma de Gramenet o d'Hospitalet de Llobregat. De segur que si coneixeu Vallecas, quan algú mencioni "Madrid" confonent com sempre la gent que hi viu amb el govern central, tindreu raons per discutir, o si res més no, per entendre-ho.